

Дух трамвая 015

КУПИТИ

Про книгу

В альтернативній реальності Каїра, де джини стали частиною повсякдення, а трамваї одержимі духами, агенти Міністерства Алхімії, Заклинань та Надприродних Істот розплутують найзагадковіші справи. У цій атмосферній збірці — три історії, що поєднують стимпанк, містичний детектив і східну екзотику: загадкова смерть джина, дух у трамваї і зустріч із ангелом, що змінює долю. Ф. Джелі Кларк майстерно створив світ, де кожен шепіт має силу, а кожне рішення — наслідки, де магія пульсує в самому серці історії, змінюючи долі й реальність.

Єгипет, 1912 рік. В альтернативному Каїрі, у який проникли чарівні істоти з магічного світу, Міністерство Алхімії, Заклинань та Надприродних Істот розслідує конфлікти між смертними та (можливо) божественними істотами. Інцидент, що почався як дивна справа спеціальної слідчої Фатьми Ель-Шаараві про можливе самогубство, веде її закапелками міста, де вона стикається з розлюченими гулями, зухвалими вбивцями, механічними ангелами та змовою, яка може перевернути догори дригом саму сутність часу.

Фатьма Ель-Шаараві, спеціальна слідча єгипетського Міністерства Алхімії, Заклинань та Надприродних Істот, стояла й дивилася крізь пару спектральних окулярів на тіло, розпростерте на величезному дивані.

Джин.

І то Старійший — майже вдвічі більший за людину, з пальцями, які закінчувалися вигнутими кігтями, довгими, як ножі. Його шкіру вкривала аквамарінова луска, яка у світлі мерехтливих газових ламп ставала бірюзовою. Він сидів роздягнений між прикрашеними китицями подушками лавандового й бордового кольорів, широко розкинувши м'язисті руки й ноги, не залишаючи нічого прихованого для уяви.

— Ось це вражає, — пролунав чийсь голос. Фатьма озирнулася на фігуру, яка нависла просто над її плечем.

На пухкому обличчі сіпалися два довгих сивуватих вуса, підстрижених у стилі якогось допотопного яничара. Голос належав чоловікові в уніформі кольору хакі, яка занадто щільно облягала його повне тіло, особливо на животі. Він вказав поголеним круглим підборіддям на оголений пеніс мертвого джина: темно-синій, який звисав йому майже до коліна.

— Я бачив дорослих кобр, менших у довжину. Чоловік не може не відчувати ревнощів, коли отаке просто перед очима.

Фатьма повернулася до роботи, не відповівши на його репліку. Інспектор Азім Шаріф був поліціантом, який забезпечував зв'язок поліції з Міністерством. Наче й непоганий чолов'яга. Просто вульгарний. Каїрські

чоловіки, попри заяви про свою відданість сучасним цінностям, досі почувалися незручно, працюючи пліч-о-пліч із жінкою. І висловлювали своє зняковіння в особливі, дуже недоладні способи. Їх доволі сильно приголомшило, що Міністерство запропонувало посаду в Каїрі якійсь темношкірій садійці з глушини. А ще й такій молодій та привабливій жінці, одягненій в іноземний одяг, — до якого вони так до кінця і не звикли. Сьогодні Фатьма вибрала світло-сірий костюм, жилет у тон, зеленувато-жовту краватку й сорочку в червону

й білу смужку. Вона придбала його в Англійському районі й підігнула спеціально під свій маленький зріст. До нього ще додала тростину для ходіння — міцну, з воро-нованої сталі зі срібним навершям у вигляді лев'ячої голови, — і це, за загальним визнанням, було вже занадто.

Але тростина надавала всьому ансамблю нотку екстравагантності. А її батько завжди казав: якщо люди вже мають намір витріщатися на тебе, то ти маєш влаштувати їм шоу.

— Знекровлення, — нарешті оголосила вона.

Фатьма зняла захисні окуляри в мідній оправі й передала їх механічному євнуху, який стояв поряд і чекав.

Машино-людина стиснула інструмент чутливими металевими пальцями та з механічною точністю вклала його в шкіряний футляр. Фатьма побачила своє відображення в його невиразному латунному обличчі: темні овальні очі та м'ясистий ніс виділялися на тлі червонувато-коричневої шкіри її худорлявого обличчя. Хтось міг би назвати її лице хлоп'ячим, якби не повні зухвалі губи, успадковані від матері. Коли євнух відійшов, вона пригладила пальцями копицю коротко підстрижених чорних кучерів і повернулася до констебля. Азім дивився на неї так, ніби вона щойно заговорила на фарсі.

— Ці письмена, — вона постукала тростиною по підлозі, де навколо дивана були написані закручені білі літери, — це заклинання для знекровлення. — Помітивши нетямущий погляд Азіма, вона потягнулася до пояса, зняла джамбію, приставила кінчик ножа до стегна джина й підсунула його лезо під луску. Ніж вона витягнула чистий. — Крові немає. Ані краплі. Її з нього наче висмоктали насухо.

Інспектор моргнув, зрозумівши, у чому річ.

— Але куди ж поділася... уся ця... кров?

Фатьма провела пальцем по сухому лезу. Гарне запитання. Вона прибрала ніж в оздоблені сріблом піхви, прикріплені до широкого шкіряного пояса. Цю джамбію їй подарував один високопоставлений аздський сановник, який приїхав із візитом, — подарунок на знак вдячності за вигнання особливо злісного наснаса, який докучав його клану. І це було одне з її перших завдань у Міністерстві. Напівсліний старець назвав її «занадто гарненьким юнаком, таким хоробрим, що бився з напівджином». Вона не поправила його. І також зберегла цей ніж.

— Як ти гадаєш, це могли бути... — Азім скорчив гримасу, підкрутив свої ретельно підстрижені вуса, а потім майже прошепотів одне слово: — Гулі?

Він ненавидів говорити про нечисть. Утім Фатьма вважала, що ніхто цього не любить. У місті почастишали напади гулів: за останній тиждень надійшло повідомлення про три окремі інциденти. Міністерство підозрювало, що десь виник радикальний осередок анархістів-некромантів, хоча ніхто не мав жодних доказів.

Вона присіла навпочіпки розглянути написи.

— А це навряд. Гулі не лише випили б кров. — Азім насупився. — І вони не практикують магію. Це старі письмена марідів. Чаклунство джинів. — Фатьма спохмурніла, указуючи на написи тростиною. — Однак саме ці мені незнайомі.

Це були чотири гліфи, розташовані на однаковій відстані один від одного по колу. Один із них нагадував пару вигнутих рогів. Другий — серп. Третій — схожий на дивну сокиру із загнутим лезом. Четвертий гліф був найбільшим — немов півмісяць, оповитий закрученими лозами.

Азім нахилився, щоб краще роздивитися.

— Ніколи таких не бачив. Може, це якісь магічні сигіли?

— Можливо.

Фатьма провела пальцем по одному з гліфів, ніби дотик до нього міг дати їй якусь відповідь.

Підвівшись, вона відступила на крок, щоб подивитися на джина-гіганта, який навіть мертвим затьмарював їх обох своєю різючою тінню. Очі на його схиленій голові залишалися розплющеними, наче яскраве золото на золоті, й обпалювали її, як два розплавлені сонця. Його обличчя було майже людським, якщо не зважати на загострені вуха й кобальтово-сині закручені баранячі роги. Фатьма знову повернулася до Азіма.

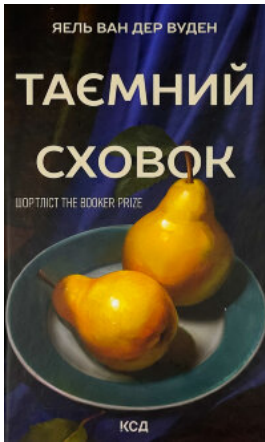
— Як давно ви виявили це тіло?

— Одразу, як перевалило за північ. Його знайшла одна з його постійних працівниць. І переполошила сусідів. — Він самовдоволено всміхнувся. — Вона не видавала звичайних криків, якщо ти розумієш, що я маю на увазі.

Фатьма незворушно подивилася на нього, і він продовжив:

— У будь-якому разі, це маленька пухка пацючиця з нетрів, яка приїжджає в Азбакію ' на роботу. Здається, грекиня. Вона встигла сказати лише кілька слів до прибуття адвоката цього пезевенка? — Він видав звук огиди. — За часів мого діда старий хедив улаштував облави на повій і відправляв їх на південь.

Рекомендована література

[Таємний сховок](#)

[Володар джинів](#)

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ